

LLUC 15,11-32

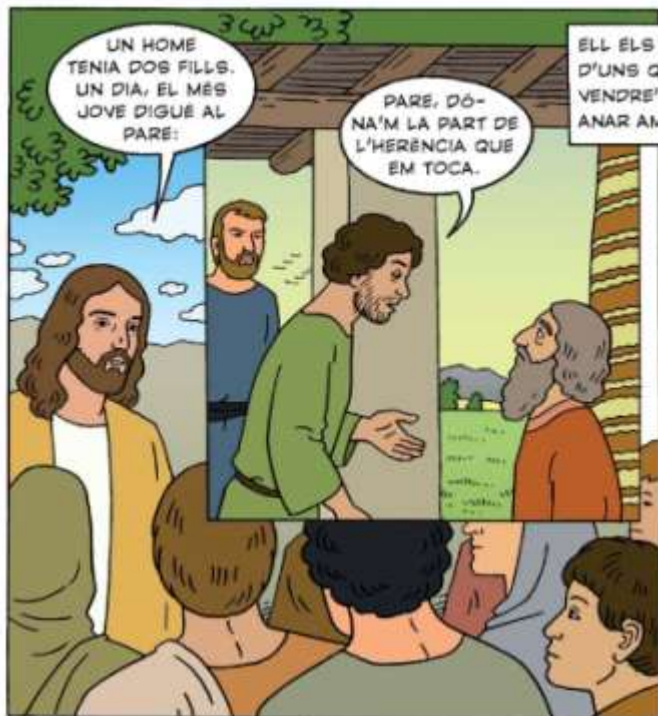
Jesús I digué encara: “Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: “Pare, dóna’m la part de l’herència que em toca.” Ell els va repartir els béns. Al cap d’uns quants dies, el fill més jove va vendre’s tot el que tenia i se’n va anar amb els diners en un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s’ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d’aquell país, que l’envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d’atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li’n donava. Llavors recapacità i es digué: “Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo m’estic aquí morint de fam! M’aixecaré i aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta’m com un dels teus jornalers.” I se n’anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: “Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.”

Però el pare digué als seus criats: “De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l’hi, poseu-li també un anell al dit i unes sandàlies als peus; porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l’hem trobat.” I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s’acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: “El teu germà ha tornat. El teu pare l’ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.”

El fill gran s’indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué: “Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m’has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.” El pare li contestà: “Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l’hem trobat”.

QUAN S'HO HAGUÉ MALGASTAT TOT, VINGUÉ UNA GRAN FAM EN AQUELL PAÍS I COMENÇÀ A PASSAR NECESSITAT. LLAVORS ES VA LLOGAR A UN PROPIETARI QUE L'ENVIÀ A PASTURAR PORCS. TENIA GANES D'ATIPAR-SE DE LES GARROFES QUE MENJAVEN ELS PORCS, PERÒ NINGÚ NO LI'N DONAVA.

QUANTS JORNALERS DEL MEU PARE TENEN PA DE SOBRES I JO AQUÍ M'ESTIC MORINT DE FAM!

ANIRÉ A TROBAR EL MEU PARE I LI DIRÉ: "PARE, HE PECAT CONTRA EL CEL I CONTRA TU. JA NO MEREIXO QUE EM DIGUIN FILL TEU; TRACTA'M COM A UN DELS TEUS JORNALERS".

ENCARA ERA LLUNY, QUE EL SEU PARE EL VEIÉ I ES COMMOGUÉ, CORREGUÉ A TIRAR-SE-LI AL COLL I EL BESÀ.

PARE, HE PECAT CONTRA EL CEL I CONTRA TU. JA NO MEREIXO QUE EM DIGUIN FILL TEU.

ELS PECADORS S'ACOSTAVEN A ESCOLTAR JESÚS i els fariseus murmuraven. Jesús els explicà tres paràboles: l'Ovella perduda, la Moneda perduda i el Fill pròdig. Totes tres paràboles parlen de com Déu perdona els pecadors que es converteixen, però només la paràbola del Fill pròdig respon a l'actitud dels que murmuraven per la relació de Jesús amb els pecadors.

Les paràboles no tenen títols. Només n'hi ha dues amb títol bíblic: el Sembrador i el Blat i el jull, la resta els han afegit els traductors i no es posen mai d'acord. Si uns diuen: "El Fill pròdig", uns altres responen: "El Pare bondadós." Falta el germà gran! "Els Dos fills"? Faltaria el pare! "La paràbola del Pare compassiu i dels dos fills." Massa llarg!

I és que en aquesta paràbola, que és la més llarga i per alguns la més bonica, ens hem de fixar alhora en la compassió del Pare, la conversió del germà petit i els problemes d'acceptació del germà gran.

Fixeu-vos que ni l'ovella perduda ni la moneda feren res per ser trobades. En canvi, el fill pròdig recapacita i se'n va a trobar el seu pare. El retorn del fill fa sortir el pare a trobar-lo, però la iniciativa és del fill. Tots som com el germà petit, la nostra conversió és la història de tots els nostres retorns cap a Déu, de totes les seves abraçades de benvinguda.

Els fariseus murmuraven que Jesús acollís els pecadors, com el germà gran rondinava que el pare celebrés el retorn del seu germà. El perdó i la celebració del pare contrasta amb el desdeny i el rebuig del germà gran. El pare, com ho havia fet amb el germà petit, va sortir per anar a trobar el germà gran; a tots dos se'ls estimava i els volia a la festa.

Les obres i les paraules del pare ens revelen com Déu és. Només Jesús, el Fill, podia explicar-nos l'amor del Pare. Déu ens dona la llibertat de desobeir-lo. Déu ens espera. Déu es commou i corre a trobar-nos. Déu es compadeix de nosaltres i ens perdona. Déu esclata d'alegria i fa festa, tots hi som convidats! I, finalment, Déu mateix surt de la festa perquè ni tan sols els germans rondinaires es perdin.

El final de la paràbola està obert. Va entrar el germà gran a la festa? Cadascú de nosaltres ha de respondre a la invitació de Déu, perquè també nosaltres som com el germà gran. Però, si Déu fa festa, podem els seus fills ser rondinaires?

